

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **L. A. D.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 A 37/2018 – 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 A 37/2018 – 68 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2018, č. j. KRPA-144543-17/ČJ-2018-000022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu, který plyne ze správního spisu. Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPA-216725-21/ČJ-2017-000022

(dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“), které nabylo právní moci dne 16. 3. 2018, bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let. Současně mu byla v souladu s § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem vyhoštění bylo opakované porušování právních předpisů a pobyt na území ČR bez víza i bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl stěžovatel oprávněn. Městský soud dále zkonstatoval, že dne 18. 4. 2018 v 2:00 hodin provedla žalovaná pobytovou kontrolu na adrese P., K., přičemž během kontroly stěžovatele bylo zjištěno, že je evidován v databázi nežádoucích osob. Z důvodu vzniku pochybností o zákonnosti jeho pobytu byl téhož dne zajištěn.

[3] Městský soud rovněž poukázal na obsah protokolu o podání vysvětlení ze dne 18. 4. 2018, č. j. KRPA-144543-16/ČJ-2018-000022 (dále jen „protokol o vysvětlení“), z něhož vyplývá, že stěžovatel během něj uvedl, že o uložení správního vyhoštění ví, avšak lhůtu pro vycestování si spletl s lhůtou odvolací, nevěděl, kdy má odcestovat. Taktéž poznamenal, že neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Cizí doklad, který měl u sebe, má od kamaráda, aby měl alespoň nějaký doklad, když dostal vyhoštění, přičemž uvedl, že mu nevadilo, že je vydaný na někoho úplně jiného, neboť fotografie na něm mu byla dost podobná. Doklad si zapůjčil jako zástavu pro taxikáře, kdyby neměl dostatek financí na zaplacení jízdy. Zmínil rovněž, že finanční záruku nemá. Z území ČR vycestuje dobrovolně, vezme s sebou i přítelkyni, která s ním může a chce vycestovat. Stěžovatel taktéž poznamenal, že má dost záznamů v trestním rejstříku. Závěrem rekapitulace spisového materiálu městský soud poukázal na samotné napadené rozhodnutí a úřední záznam ze dne 18. 4. 2018, č. j. KRPA-144543-2/ČJ-2018-000022, týkající se shora zmíněné pobytové kontroly.

[4] V kontextu znění § 124 odst. 1 písm. c) a § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců následně městský soud přistoupil k posouzení otázky, zda žalovaná dostatečně zvážila a zdůvodnila, zda by nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (dále též jen „zvláštní opatření“). Odkázal přitom na str. 4-6 napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaná zde uvedla, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupila z důvodu existence nebezpečí, že stěžovatel i nadále z území ČR nevycestuje. Zohlednila, že nemá žádné finanční prostředky ke složení finanční záruky ani žádnou oficiálně nahlášenou adresu pobytu. Ze spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel svým jednáním opakovaně porušil povinnost pobývat na území s platným vízem a taktéž svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy ČR, když v době mu stanovené nevycestoval. Městský soud podotkl, že žalovaná tak dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření by bylo v případě stěžovatele neúčelné.

[5] V kontextu uvedeného městský soud poznamenal, že se žalovaná s otázkou nutnosti zajištění stěžovatele vypořádala dostatečně a přezkoumatelně. Zdůraznil, že stěžovatel pobýval na území ČR v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění, což dokládá spisový materiál, na který žalovaná odkazovala. Zákonné podmínky pro zajištění stěžovatele tedy byly dle městského soudu splněny. Poznamenal přitom, že žalovaná zohlednila individuální okolnosti stěžovatele, jenž svým minulým jednáním oslabil svou důvěryhodnost, čímž vzbudil pochybnost, že se podvolí dalším povinnostem stanoveným správním orgánem. Svým dosavadním jednáním tedy dle městského soudu neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření. V této souvislosti městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, v rámci něhož akcentoval závěr, podle kterého možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. V případech zajištění z důvodu dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude volba zajištění pravidlem, ačkoliv i zde

pokračování

je nutno zvážit poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU.

[6] Při zohlednění shora citovaného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu městský soud shledal, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala individuálními okolnostmi stěžovatele dostatečně, neboť zohlednila, že nemá prostředky, které by postačovaly k uložení finanční záruky, stejně jako žádnou oficiálně nahlášenou adresu. V tomto kontextu zdůraznil, že zjištění stran nedostatku financí vyloučilo možnost uplatnění zvláštního opatření v podobě finanční záruky. Poznamenal dále, že zvláštní opatření ve smyslu zdržování se na určité adrese a hlášení se policii potom žalovaná vyloučila s ohledem na zkušenost s předešlým jednáním stěžovatele, který se dopouštěl protiprávního jednání a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. S přihlédnutím k těmto skutečnostem městský soud konstatoval, že platí-li dle citovaného usnesení rozšířeného senátu, že v případech spadajících pod § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je uložení zajištění pravidlem, potom v situaci stěžovatele neshledal žádné v žalobě namítané okolnosti, jež by jeho poměry v jeho prospěch odlišovaly od mnoha jiných běžných případů osob naplňujících důvody uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[7] Závěrem městský soud neshledal důvodnou ani námitku, dle níž představovala údajná záměna lhůty k vycestování za odvolací lhůtu v dané věci zásadní okolnost. Zdůraznil, že stěžovatel byl povinen aktivně se zajímat o svou pobytovou situaci, a to tím spíše, byl-li si dle svých slov vědom, že o jeho správním vyhoštění s povinností opustit území ČR již bylo rozhodnuto. Skutečnost, že nekladl obzvláštní důraz na správné pochopení významu rozhodnutí o vyhoštění, však dle městského soudu svědčí o tom, že se stěžovatel o svou povinnost vycestovat příliš nezajímal. Městský soud tak v kontextu výše řečeného aproboval závěr žalované, dle něhož by mírnější donucovací opatření nebyla s ohledem na jednání stěžovatele účinná, a jeho žalobu proto zamítl.

[8] Stěžovatel podal proti výroku I napadeného rozsudku, jímž došlo k zamítnutí žaloby, kasační stížnost, v níž uplatnil důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z textu kasační stížnosti však lze dovodit rovněž uplatnění důvodu spadajícího pod písmeno a) téhož ustanovení. Svou argumentaci přitom stěžovatel zaměřil na nesprávné vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti připomněl, že předmětnou námitku uplatnil v žalobě podané k městskému soudu s tím, že žalovaná jej nesprávně zajistila, aniž by důkladně zvážila jeho situaci, přičemž svůj postoj založila pouze na skutečnosti, že setrval na území ČR i po uplynutí lhůty k vycestování stanovené rozhodnutím o vyhoštění. Stěžovatel ve své kasační stížnosti následně obsáhle cituje pasáž napadeného rozsudku, v níž městský soud daný žalobní bod vypořádal. V návaznosti namítl, že závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření pro jeho chování ve smyslu nedostatečného zájmu o průběh řízení o správním vyhoštění považuje za obdobně nepřijatelný jako hodnocení žalované, a to zejména proto, že se jím městský soud přihlásil k závěru, že *„nedbalostní jednání stěžovatele spočívající v nedostatečném projevení zájmu [o] důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění, může vést k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření a nutnosti zajištění cizince podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“*. Takto paušalizovaný závěr stěžovatel odmítl.

[9] Stěžovatel dále doplnil, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s jeho konkrétní situací, když jasně neproklamovala, že si je vědoma toho, že se dopustil protiprávního pobytu v ČR nedbalostně a nikoli úmyslně. Odmítnout je třeba dle jeho názoru rovněž závěr, dle něhož

by jeho nedbalostní jednání v podobě nedostatečného zájmu o výsledek a konkrétní význam jednotlivých lhůt a dob obsažených v rozhodnutí o vyhoštění představovalo natolik silný argument, pro který by bylo možné absolutně odmítnout alternativní přístup vůči stěžovateli v situaci, kdy se tento spoléhal na to, že lhůta k vycestování dosud běží a nebyl si proto svého nelegálního pobytu na území ČR vědom. Tento přitom stěžovatel nijak nezpochybňuje, přičemž připustil, že by mohl případně vést i k uložení sankčních opatření, avšak dle jeho názoru nelze zavrhnout alternativní opatření vůči institutu zajištění, jenž představuje nezvratný zásah do jeho osobní svobody.

[10] V další části své kasační stížnosti stěžovatel připomněl, že zvláštní opatření byla do zákona o pobytu cizinců zavedena v důsledku nutnosti implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návrátová směrnice“), k níž muselo dojít nejpozději do 24. 12. 2010. Zdůraznil, že po tomto datu musí být příslušný národní předpis vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky citované směrnice. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Z prvně uvedeného potom odcitoval pasáž vyslovující se právě k cíli sledovanému úpravou zvláštních opatření, dle které tímto byla snaha o omezení využívání předběžné vazby, jež má být použita pouze tehdy, jestliže je to nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a není-li uplatnění méně závažných donucovacích opatření dostatečně účinné. Citovaná pasáž poukazuje rovněž na judikaturu Soudního dvora EU, dle které realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navracení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním. Zdejší soud v předmětném rozsudku v návaznosti poznamenal, že smyslem zmíněné právní úpravy tedy byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince. V kontextu uvedené citace stěžovatel namítl, že nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Poukázal, že zdejší soud svým „rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2106“ (pozn. Nejvyššího správního soudu: stěžovatel patrně míní rozsudek ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 48), odmítl praxi správních orgánů, podle níž je v případě, že cizinec z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návrátovou směrnicí.

[11] S ohledem na uvedené závěry stěžovatel namítl, že právě v jeho případě nebylo k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nutné dospět k závěru o nezbytnosti postupovat nejprísnejším možným způsobem a nemožnosti zajištění nahradit uložení zvláštního opatření, a to s ohledem na „zjevnou nevědomost“ stěžovatele o protiprávnosti jeho pobytu na území ČR. Městský soud i žalovaná však dle jeho názoru ke stěžovateli nesprávně přistoupily jako k osobě, „u níž není možné uvažovat o náhradním opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců“, kdy tak napadené rozhodnutí ani rozsudek nemohou obstát. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozsudku ve výroku I., stejně jako napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že mezi stranami není sporné, že stěžovateli bylo rozhodnutím žalované ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPA-216725-21/ČJ-2017-000022, uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění, přičemž doba pro vycestování byla stanovena v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V souladu se spisovým materiálem nabylo rozhodnutí o vyhoštění právní moci dne 16. 3. 2018, vykonatelným se tedy stalo dne 16. 4. 2018. Policejní hlídkou byl potom stěžovatel kontrolován a následně zajištěn dne 18. 4. 2018, tj. po uplynutí lhůty k vycestování. Stěžovatel ve své kasační stížnosti v zásadě namítá, že nebylo možné paušálně přistoupit k jeho zajištění, které představuje nej přísnější možné opatření, toliko na základě skutečnosti, že ve stanovené lhůtě nevycestoval, a to zejména proto, že si nebyl protiprávnosti svého pobytu vědom.

[16] Zdejší soud v souladu s usnesením svého rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), stěžovateli úvodem přisvědčuje, že důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. že „*cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“, paušálně nevylučuje možnost využití zvláštního opatření ve smyslu § 123b téhož zákona. Jak však poukázal správně již městský soud, žalovaná se i při tomto důvodu k zajištění stěžovatele možnostmi uložení zvláštních opatření zaobírala, a to na str. 4-6 napadeného rozhodnutí. Městský soud zde v souladu s odůvodněním rozhodnutí žalované zdůraznil, že kromě předchozího porušování povinnosti pobývat na území ČR s platným vízem, respektive povinnosti vycestovat v době stěžovateli stanovené, přihlédla žalovaná při svých úvahách i k dalším okolnostem, které jsou z hlediska možnosti uplatnění zvláštních opatření klíčové, jmenovitě k nedostatku financí stěžovatele a otázky (adresy) jeho pobytu na území ČR. Závěry, k nimž žalovaná při hodnocení předmětných okolností stěžovatelova případu dospěla, respektive jejich aprobaci městským soudem přitom stěžovatel ve své kasační stížnosti žádným relevantním způsobem nezpochybnil. V souhrnu uvedeného tudíž nelze přisvědčit jeho námitce, že by žalovaná nezohlednila individuální okolnosti jeho situace a tuto paušalizovala. Jinými slovy žalovaná zjevně nepřistoupila k jeho zajištění automaticky *pouze* na základě skutečnosti, že nevycestoval z území ČR ve lhůtě mu stanovené rozhodnutím o vyhoštění, aniž by uvážila o možnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

[17] Jedná-li se dále o konkrétní námitku stěžovatele, že žalovaná i městský soud nesprávně vyhodnotily otázku nutnosti jeho zajištění, respektive nemožnosti uložení zvláštního opatření, když si zjevně nebyl vědom protiprávnosti svého pobytu, nemůže zdejší soud ani v tomto směru stěžovateli přisvědčit. Naopak je nucen konstatovat, že městský soud nepochybil ani při vypořádání námitky spočívající v tvrzené záměně lhůty pro vycestování za lhůtu pro odvolání vůči rozhodnutí o vyhoštění, jež měla být důvodem, pro který stěžovatel nevycestoval. Městský soud zcela správně poznamenal, že bylo na stěžovateli, aby si střežil, zda na území ČR pobývá oprávněně, a to zejména za situace, kdy si byl dle svého vyjádření vědom, že o jeho správním vyhoštění již bylo rozhodnuto (srov. str. 2 protokolu o vysvětlení), při uložení povinnosti vycestovat, a tedy se měl náležitě s rozhodnutím o vyhoštění seznámit.

[18] Nad rámec řečeného lze k uvedenému poznamenat, že stěžovatel při podání vysvětlení dne 18. 4. 2018 výslovně uvedl, že rozumí českému jazyku a umí česky i psát, ergo i číst (viz str. 2 protokolu o vysvětlení), a mohl se tedy s textem rozhodnutí o vyhoštění seznámit bezprostředně sám. Při jakýchkoliv případných pochybnostech ohledně povinností, které mu z rozhodnutí o vyhoštění plynou, tj. například právě stran významu lhůty k vycestování, se rovněž nepochybně mohl po obdržení tohoto rozhodnutí obrátit na žalovanou a tyto si vyjasnit. Jestliže tak neučinil, nemůže případné negativní důsledky z toho vyplývající připisovat za vinu nikomu jinému než sobě samému. Nejvyšší správní soud však opětovně zdůrazňuje, že *sama* skutečnost, že stěžovatel ve stanovené lhůtě z území ČR v souladu s rozhodnutím o vyhoštění nevycestoval, ať již pro svou nedbalost při seznamování se s obsahem tohoto rozhodnutí, či z jakéhokoliv jiného důvodu, nevedla, jak jmenovaný tvrdí, k „*absolutnímu odmítnutí alternativního přístupu vůči stěžovateli*“. Ze shora řečeného zřetelně vyplývá, že žalovaná se i za této situace možností uložení zvláštních opatření, při zohlednění okolností stěžovatelova případu, zaobírala. Neboť přitom městský soud na jí provedené hodnocení v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal (srov. bod 4 tohoto rozsudku), nelze z jím učiněného zdůraznění povinnosti stěžovatele střežit si legalitu svého pobytu dovozovat, jak jmenovaný činí, že by jen a pouze z nedostatečného zájmu stěžovatele o rozhodnutí o vyhoštění vyvodil městský soud závěr o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření. Takový závěr z napadeného rozsudku neplyne. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[19] S ohledem na výše konstatované skutečnosti tedy lze aprobovat hodnocení městského soudu, který při odkazu na závěr rozšířeného senátu zdejšího soudu z usnesení č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, podle něhož v případech spadajících pod § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude uložení zajištění pravidlem, shledal, že ve stěžovatelově situaci nenalezl žádné v žalobě namítané okolnosti, jež by jeho poměry v jeho prospěch odlišovaly od mnoha jiných běžných případů osob naplňujících důvody citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že takové okolnosti konečně stěžovatel neuvedl ani ve své kasační stížnosti. Městský soud proto nepochybil, jestliže se za daných okolností ztotožnil s hodnocením provedeným žalovanou, a stěžovatelovu žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[22] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 6. 8. 2018, č. j. 4 A 37/2018 – 47, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Hotové výdaje a odměnu za zastupování tudíž hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 3.400 Kč. Tuto částku soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč odpovídající

pokračování

dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce jako plátce povinen odvést. Částka v celkové výši 4.114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu